

OSNOVNA ŠOLA FRANCETA PREŠERNA

ČRENŠOVCI

SEMINARSKA NALOGA

DRUŽINA

November, 2004

KAZALO

Kazalo	str. 2
Uvod	str. 3
Družina	str. 4
Pogoji za nastanek družine	str. 5
Zgodovina družine	str. 6
Kakovost družinskega življenja	str. 8
Neenakopravnost v družini	str. 9
Problemi v družini	str. 9
Temeljne pravice otrok v družini	str. 10
Pravica do zasebnosti	str. 10
Povezanost družine z družbo	str. 11
Moje razmišljanje v lastni družini	str. 11
Viri in literatura	str. 11

1. Uvod

Dom in družina

Kdor nima doma, vse življenje
išče varno zavetje,
išče ljudi,
ki bi ga sprejeli in imeli radi,
pri katerih bi našel toplino in oporo.
Ljudje vse življenje iščejo
na številnih poteh,
ovinkih in krivih potih
toplo gnezdo,
domač kotichek, kamor bi se lahko zatekli
prijeten pristan.

Iščejo mizo in streho,
malo kruha in malo vina,
dobro, odprto, gostoljubno srce
tiho človeško navzočnost
in pesem ob večerih in jutrih.

Kaj sem sploh s svojim
razkošnim stanovanjem,
z luskuzno opremljeno dnevno sobo,
s skrajno dognanimi
tehničnimi napravami,
če se tu nihče ne smeje
in nihče ne poje,
če hodi vsak svoja pota,
če ljudje tu živijo kakor mumije –
že davno umrli drug za drugega!

2.1. Družina

Družina je skupnost staršev in otrok. Glavna značilnost družine je, da v njej skupaj živijo starši in otroci.

Družinski krog ali cikel družine:

Prvo obdobje je čas, ko partnerja še nimata otrok, a že živita skupaj.

Lansko leto smo bili na poroki našega sorodnika Aleša, ki se je poročil z Diano. Živita skupaj v lastni hiši, a še nimata otrok.

V drugem obdobju se paru rodi prvi otrok in vsi morebitni nadaljnji otroci.

V tem obdobju živim jaz. Rodil sem se kot prvi otrok mame Marije in očeta Bojana, štiri leta pozneje pa se je rodila še moja sestra Lara.

V tretjem obdobju se začne družina manjšati. To obdobje se začne ob odhodu prvega otroka iz družine in se konča pri odhodu zadnjega otroka.

Imam strica Ignaca in teto Barbaro. Njuna hčerka Anka se je že poročila in odselila, njen sin Robi, pa še živi z njima.

V četrtem obdobju, v obdobju pomanjšane družine »praznega gnezda«, si vsi otroci ustvarijo svoje lastne družine. Čeprav starše še obiskujejo, živijo starši sami kakor na začetku.

V tem obdobju sta tudi moj dedek Ivan in babica Ana. Vsi njuni otroci so se že poročili in odselili ter imajo svoje družine, a ju še vedno obiskujejo.

Vsem tem obdobjem skupaj se reče družinski krog ali cikel.

Vrste družin:

Jedrne družine so družine, v katerih živijo otroci skupaj z obema staršema.

Takšna je tudi naša družina.

Enostarševska družina je družina, v kateri živijo otroci samo z enim staršem.

Mamo ali očeta, ki živi sam z otroki imenujemo mati samohranilka ali oče samohranilec.

V takšni družini živita sošolca Marko in Aleš, ki imata samo mamo.

Družino v kateri se starša ločita in se eden starš poroči znova, imenujemo preurejena ali reorgaizirana družina.

V naši okolici ne poznam takšne družine.

Družino v kateri starša nočeta ali ne moreta imeti otrok in otroke posvojita imenujemo družina z posvojenimi otroki.

V naši okolici ne poznam takšne družine.

Družino v kateri poleg staršev in otrok živijo še drugi sorodniki, tete, strici imenujemo razširjena družina.

V naši oklici ne poznam takšne družine.

Mnogi pari svoje skupno življenje začnejo s poroko, ki jo vodi predstavnik države, **matičar**. Par s poroko sklene zakonsko zvezo. Skupnost para, ki živi skupaj in se ne poroči imenujemo **zunajzakonska skupnost**.

2.2. Pogoji za nastanek družine

Osnovanje družine je odgovorna naloga bodočih staršev, zato morajo ti zagotoviti nujne pogoje za rojstvo in razvoj otrok. Med nujne pogoje navedemo ekonomsko duševno zrelost in duševno zdravje staršev ter rešeno stanovanjsko vprašanje. Mnoge mlade družine še nimajo urejenih vseh teh pogojev, zato niso redki primeri, ko živita skupaj družina staršev in mlada družina. Pri oblikovanju družine velja načelo svobodnega odločanja.

Moja starša sta se poročila. Oba sta bila zaposlena, vendar nista imela rešenega stanovanjskega problema, zato sta živela pri mamini mami in očetu. V tem času sta si začela nedaleč od njunega stanovanja zidati svojo lastno hišo. Jaz sem se rodil kot prvi otrok za mano pa se je po štirih letih rodila še sestra Lara. Živeli smo v babičini in dedkovi hiši, pred dvema letoma pa smo se preselili v našo novo hišo.

Starši so odgovorni, da skrbijo za telesni in duševni razvoj svojih otrok: za njihovo zdravje, higieno, prehrano in njihovo vzgojo.

2.3 Zgodovina družine

Družina v času

Na začetku dvajsetega stoletja se je avstrijski znanstvenik Alois Riegl, eden od očetov sodobne umetnostne zgodovine, ki temelji na formalni analizi in ne na normativni estetiki, v svojem zadnjem delu o holandskem skupinskem portretu za primerjavo obrnil tudi k upodobitvam družine, k družinskemu portretu. Ugotavljal je, da v družinskem portretu, kjer upodobljeni že po naravi spadajo skupaj in tako ustvarjajo notranjo povezanost, dodatni kompozicijski elementi za vzpostavitev notranjih odnosov niso nujni. Nasprotno pa je pri skupinskem portretu na primer bratovščine potrebno, da slikar vpelje neko pozornost, ki poveže posameznike na podobi.

Rieglovo delo je zanimivo z dveh vidikov: po eni strani govori o tem, da je slikar 17. stoletja težil k temu, da bi tako na skupinskih portretih kot tudi v krajini ustvaril notranje odnose, ki bi govorili o razmerju in povezanosti med subjektom in objektom, med gledalcem in podobo, kar primerja z upodobitvijo družine kot trdne družbene entitete, v katero se gledalec lahko vživi. Po drugi strani je delo nastalo kot odgovor na izgubo zaupanja v sporočilnost "realnega" sveta sredi izkušnje impresionizma. Riegl se je trudil, da bi to zaupanje povrnil; in ker je bila zanj umetnost predvsem dokazljiva osnova za odnose, se je poskušal neposredno dotakniti vprašanja njihovega vrednotenja. Odnosi in njihovo razvrščanje se po Rieglu še vedno odvijajo izrazito zunaj gledalca/raziskovalca, to niso medsebojni odnosi med ljudmi, temveč v zgodovini spreminjajoči se odnos med subjektom in objektom. Njegova teorija percepcije je namreč še vedno povsem vpeta v Heglovo zgodovinsko in estetsko shemo, ki odnos s svetom (in naravo) pozunanja in posameznikovo osebno izkušnjo pripne v zgodovino le kot delec kolesja.

Odgovor na formalno analizo umetnosti, ki je dosegla vrhunec z morfologijo slogov H. Wölfflina in pri nas s *Sistematiko stila* Izidorja Cankarja, je ikonografsko-ikonološka metoda, katere utemeljitelj je Ervin Panofsky. Ta metoda se približa odnosom v sliki preko sorodnih pomenov, ki so jih ti imeli v zgodovini umetnosti. Motiv, ki je še vedno izrazito zunanji, je gibalno, s pomočjo katerega se umetnostni zgodovinar premika med umetniškimi deli in obdobji.

Številne metode po drugi svetovni vojni že izhajajo iz obračuna s Heglovo shemo zgodovine, ki vsa polja človeškega delovanja zgosti proti središču, od koder se širi duh, ki hkrati pogojuje in uravnava vsako od teh polj. Med najostrejšimi umetnostnozgodovinskimi kritikami je bila Gombrichova, ki pa se ne konča v umetnostni zgodovini, temveč poseže mnogo globlje, morda prav zaradi osebne izkušnje z determinizmom, ki ga je, podobno kot številni drugi učenjaki, doživel po prihodu nacizma na oblast. V ospredje metodologij (psihoanalitična, feministična) stopi posameznik v prostoru in času, tako umetnik, kot pozneje - predvsem skozi odnos med umetnikom, umetnino in opazovalcem - tudi raziskovalec in interpret.

Danes je torej izziv prav povezovanje metodologij, še korak dlje pa vidim v možnosti soočanja dveh temeljnih izkušenj, ki jih lahko izluščimo iz umetnostne zgodovine dvajsetega stoletja. Prva je zmožnost sprejemanja drugačnega: podob drugih z lastno izkušnjo časa in prostora. Druga pa je iskanje odgovorov in puščanje odprtih možnosti za osebne in kulturne spremembe. Govorim o izkušnjah občutenja in odgovornosti. Če je občutenje lahko povsem v domeni posameznika, je njegova odgovornost vedno usmerjena tudi k drugim, navzven.

Sodobna razstavna politika skoraj ne dopušča, da bi selektor svojo osebno življenjsko izkušnjo povezal z razstavo; tudi zato, ker sodobne razstave tako redko odpirajo vprašanja, povezana z življenjskimi procesi. Razstava tako ostane projekt, ki sproži več ali manj ustvarjalne energije. Zato je v ospredje običajno postavljen koncept, tema ali motiv, po katerem se selektor odloča med umetniki skoraj tako, kot bi izbiral predmete. Posledica tega je, čeprav kustos morda tega niti ni predvidel, da so ustvarjalci postavljeni v nov okvir; s tem pa lahko ustvarja tudi povsem druge pomene.

Poleg razstave in kataloga, v katerem ob podobah globlje razpiramo občutenje družine skozi stoletje vojn, tehnološke eksplozije in naraščajoče virtualizacije, odpiramo v času razstave trimesečni proces s pogovori, dejavnicami, predstavitevami in predavanji.

Ta proces je odprt za različne poglede, zato lahko preseže okvir vnaprej zastavljenega koncepta.

Ob letu družine leta 1994 je bil v Cankarjevem domu simpozij, na katerem so svoj pogled na družino predstavili številni domači in tuji strokovnjaki. Ob tej priložnosti je bil umetnosti posvečen le neznaten del, ki se dotika predvsem družinske terapije. Pa vendar so izkušnje v umetnosti bodisi povezane bodisi primerljive z družinskimi. Likovna občutljivost je tudi podedovana, iz generacije v generacijo znotraj družine pa so se prenašale tudi veščine, cehovske skrivnosti in delavnice. Iz tega so-odnosa se je v novem veku razvila neke vrste tekmovalnost med družino in ustvarjalnim posameznikom, ki je konec devetnajstega stoletja postala skoraj izključujoča. Preživeli družbeni vzorci, ki so kot spone vklepali posameznike, so se končali nadvse tragično (ustvarjalci, povečini občutljivi ljudje, so zato pogosto trpeli). Smiselno je torej odpreti oči in se ozreti v podobe, ki jih ustvarjamo. Velika količina v različne namene izrabljenih podob in vse bolj izčiščena iluzija zamegljujeta vpogled v naravo stvari. Umetniško delo pa vpogled v (iz)vire še vedno omogoča, tako kot vzpodbuja občutenje in občutljivost.

Praznjenje družinskega prostora

V knjigi *Na ruševinah modernosti* Aleš Debeljak opisuje odtujitev družine od središčne vloge, ki jo je imela (evropska) v dobi meščanstva.

"Meščanski sistemi podpiranja posameznika in družine, ki delujejo kot 'zatočišče sredi neusmiljenega sveta', (pa) napredovanje korporativnega kapitalizma ovirajo. Zato jih je nujno treba zrušiti od zunaj. To se je zvečine uresničevalo s pomočjo prenosa tako rekoč sleherne moči odločanja v roke profesionalnih izvedencev. V pretežni večini življenjskih sfer, denimo v zdravstvu, nosečnosti in porodu, prehrani, šolanju, morali, oskrbi ostarelih, pri zavetiščih, prostem času in modi, so si strokovnjaki prilastili te življenjsko pomembne storitve in dejavnosti in jih odvzeli posameznim skrbnikom znotraj družin. Družina je tradicionalno skrbela za tovrstne storitve; ko so ji bile odtegnjene, je nehala upravljati s središčno točko privatne sfere, ki jo je obvladovala v klasičnem meščanskem obdobju."³ Ti procesi seveda niso potekali enosmerno. Za določeno zavest in način življenja so socialne institucije in dejavnosti pomenile nujnost: z njimi se je zmanjšala smrtnost novorojencev in porodnic, bolni so bili deležni zdravljenja in starejši vsakodnevne življenjske oskrbe. V družini pa se je ustavil pretok znanja in prenašanja izkušenj. Z izolacijo drugačnih - bolnih, starih, prizadetih - je družba pritrjevala vse večji nestrpnosti.

Če je izguba napetosti med javnim in zasebnim področjem, ki ji je od konca 19. stoletja podvržena družina, posledica vse večjega odtujevanja funkcij in nalog v družini, če rojstvo, zdravje, skrb in smrt niso več v njeni domeni, pa podoba (še zlasti od izuma fotografije dalje) navidez ustvari "novo stvarnost", ki obvladuje razmerja v družini. Bolj ko družina izgublja svojo notranjo podobo, bolj je podvržena podobam od zunaj. Zgodovinski primer zapolnitve je recimo propaganda nacionalnih socialistov. Ta je zase izrabila praznino, ki je zazevala v nemških domovih po prvi svetovni vojni in hkrati dokončno zavrgla družino ter jo vrgla v jedro uničujočega stroja, ki je proizvajal milijone vojakov, s katerimi je uničil na milijone drugih družin. Če ne bi bilo prve svetovne vojne, bi bila ta propaganda verjetno neučinkovita.

Zato ni čudno, da se je v dvajsetem stoletju družina približala skrajnemu robu prepoznavnega, da je na neki način odigrala vlogo psihične opne skupnosti, ki ni več našla pravega smisla za notranje odnose, ki bi jo lahko povezovali. Poigravanje na meji med stvarnim in abstraktnim, ki jo je moderna umetnost razvila kot specifični, izredno senzibilni, formalni jezik, je v medčloveških odnosih odmevalo v vse večjem oddaljevanju od narave in bližine drugega. Močno načeta notranja razmerja je z vseh strani zasula zunanja podoba - iluzija.

Že v poznih dvajsetih in v tridesetih letih je očiten vpliv pogleda skozi objektiv in filmskega kadriranja likovne podobe. Slikarji nove stvarnosti pri nas, zlasti France in Tone Kralj ter Venio Pilon, ustvarjajo napetosti med živim in neživim, naravnim in nenaravnim, osebnim in objektivnim pogledom. Posebno si pozornost zasluži kolorit, ki je nenavadno temen, zatemnjen kot prostor, v katerem se projecira "živa slika"- film.

Te slike nastajajo na meji med percepcijo in recepcijo, v času, ko odmišljanje sveta ni bilo nekaj samoumevnega.

Televizija, ki je kmalu postala neizogibna dobrina, je s podobami zaslepila izredno pomemben, zaradi pogovorov in izmenjave dnevnih izkušenj najbolj zbližujoč in intimen del družinskega vsakdana: prehod med dnevom in nočjo.

Osnovna razlika, ki jo napovejo že štirideseta leta, je vse večja odtujitev med posamezniki. Gibanje in povezanost skozi realizem ali ekspresionistično potezo, prepletenost v tesnem objemu, iskanje opore na rami drugega, prepletanje narave in življenja v njej, vsega tega v slikah med drugo svetovno vojno in po njej niti v družini ne najdemo več. Tudi kadar so osebe postavljene skupaj, je videti, kot da jih povezuje predvsem medij in ne toliko notranji medsebojni odnosi.

Na prehodu v osemdeseta leta likovniki skoraj ne upodabljajo več družine. Tudi vračanje k figuraliki le redko seže v prostor družinskih odnosov, kjer je drugi najbližje. Ustvarjanje se v labirintu zasebnih mitologij zapre vase kot odgovor na nezmožnost povezanosti s svetom. Distanca do sebe in drugega je na podobah poznega modernizma dosegla mejo, ki bi jo lahko uresničil le še molk ob predmetu, kot ga je napovedala na Heglovo filozofijo oprta zgodovina. Leta 1991 je izšel *Temni modernizem* Tomaža Brejca, kjer avtor takole opiše znake temnega modernizma: "Ko barve zadobijo takšno vlogo in moč v slikarstvu, ko postanejo več kot fizični medij in informacija, ko niso samo znaki, ki nosijo utečene pomene v starejših konvencijah, in začnejo ustvarjati nov eksistencialni prostor za subjektivni, zasebni doživljajski svet, ki se šele z njim pravzaprav odpira - takrat se znajdemo, ne glede na njihovo barvitost, v območju temne strani modernizma ..."⁴

V svojem prispevku na že omenjenem simpoziju ob mednarodnem letu družine je profesor sociologije in predstojnik inštituta za sociologijo na mednarodni univerzi v Rimu Jože Bajzek opozoril, da je temeljni problem sodobne družine izguba njene poudobe. "Družina se danes ne spozna več. V tem je kriza današnje družine."⁵

Spričo poplave medijskih podob, ki dobesedno zasipajo še zlasti družinsko okolje, se zdi ta trditev sprva skoraj neverjetna. Ali je zares mogoča tako velika vsebinska in kvantitativna razlika med podobami in izkušnjo?

2.4. Kakovost družinskega življenja

Kjer ljudje živijo drug z drugim
in drug za drugega,
postane tudi najrevnejša hiša
prijeten dom.

Kakovostno življenje v družini je takrat ko se člani družine med seboj odkrito pogovarjajo, sporazumevajo, prilagajajo in usklajujejo težave vsakodnevnega življenja in imata starša toliko otrok za koliko lahko odgovorno skrbita. V takšni družini ni dvojne morale, medsebojni odnosi temeljijo na enovitih moralnih načelih, ko veljajo enaka pravila za očeta, mamo in otroke.

V naši družini gremo vsi skupaj na morje. Vsi se trudimo, da je naš dom čist in urejen. Prizadevamo si, da uskladimo želje in cilje vseh članov družine.

2.5 Neenakopravnost v družini

Neenakopravni odnosi vplivajo na slabe odnose v družini *Spol*: moški so bili včasih neenakopravni z ženskami. Imeli so več pravic kot ženske. Dandanes je to drugače. Moški in ženske imajo enake pravice.

Starost: nekateri starejši otroci mislijo, da imajo več pravic kot mlajši. Čutijo se močnejše.

Dohodek: nekateri člani imajo več plače kot drugi. Zato le-ti več prispevajo za materialne potrebe v družini. Nekoč so bili to predvsem moški.

2.6. Problemi v družini

Rad bi vam predstavil zgodbo, ki govori o problemih v družini.

V drevesni votlini je živel veвериčja družina. Njihova hrana je bila preprosta, njihovo gnezdo revno, vendar so se razumeli med seboj in bili srečni. Oče in mama sta ljubila otroke. Nekega dne je veвериčji oče rekel ženi: »Draga, ne veš, kako slabo se počutim, ko gledam tebe in otroke, kako težko živite. V primerjavi z drugimi prebivalci gozda, ki imajo razkošna in udobna bivališča in hranijo svoje mladiče s sladkarijami, se čutim krivega, da sem slab mož in premalo skrben oče. Moram nekaj storiti.« Od tega dne je veвериčji oče začel zelo trdo delati. Pred zoro je šel v gozd nabirat razne sadeže in jedrca. Domov se je vračal pozno večer. Stalno si je ponavljal: »Moram to delati. Moram biti marljiv kot čebele. Moje gnezdo mora biti boljše kot orlovo.« Tako je nabiral in nabiral sadeže in jedrca. Svoji družini je želel nuditi najboljše. Tudi njegovo življenje se je spremenilo. Uvrstil se je med najbogatejše prebivalce gozda. Oblačil se je kot kralj, a v globini svojega srca ni bil zadovoljen. Želel je imeti še več.

V njegovem lepem gnezdu so žena in otroci živeli v razkošju. Nikoli se niso imeli tako imenitno. Njihovo prebivališče je bilo največje in najlepše daleč naokrog. Kljub temu so se mlade veverice počutile zelo osamljene. Nikoli niso mogle videti svojega očeta, slišati njegovega glasu in čutiti topline njegovega dotika. Stalno je bil zunaj, da bi nabral še več dobrin. Nekega dne je najmlajša veverička vprašala mamo: »Mama, kje je oči? Nikoli ga ni doma! Tako sami smo! Zakaj ne skrbi za nas?« Veverica je obrnila svoj obraz stran in si s solzami v očeh dejala: »Ne, ne! Oče nas ima zelo rad! Izredno težko dela, da bi nam priskrbel vedno boljšo hrano, vedno več imetja in boljše igrače. Želi nam samo vse najboljše.«

»Toda, mama,« so odgovorili si otroci, »mi želimo imeti očka. Njega želimo videti, slišati in se z njim igrati. Brez njega se počutimo sami, pogrešamo ga.« Ko je tistega večera prišel veveričji oče domov, si veverica ni mogla kaj, da mu ne bi rekla: »Dragi, počutim se osamljena. Tudi otroci se počutijo same. Ne čutimo, da nas imaš rad in da skrbiš za nas. Potrebujemo tebe. Želimo tvoje ljubezni, zlasti otroci si je želijo. Ne potrebujemo več imetja ali več udobja, ampak tebe!« Očetu besed niso ugajale. Jazen je začel kričati: »Kaj pa govoriš? Da te ne ljubim? Do onemoglosti delam za vas! Želim vam priskrbeti najboljši dom, najboljšo hrano, najboljša oblačila. Vse najboljše in ti si upaš reči, da vas ne ljubim! Za koga pa vse to delam? Kako ste nehvaležni!« Veverica mu je mirno odgovorila: »Pa saj otroci ne potrebujejo velike hiše, ampak srečen dom! Saj nam ni za imetje, hrano, udobje. Jaz si želim moža, otroci pa očeta. Ali moreš reči, da naša srca niso

lačna?« Zbegan in jezen oče je odgovoril: »Pa kaj ženske res ničesar ne razumete? Vedno želite le ljubezen in vedno več ljubezni, pozornost in vedno več pozornosti. Kaj mislite, da v današnjem svetu lahko živimo samo od ljubezni in pozornosti? Rad bi vam priskrbel lepo prihodnost, varnost in brezskrbno življenje.« Prepir med možem in ženo je prebudil otroke. Tokrat je najmlajši prvič videl očeta. Največji mu je zašepetal: »Vidiš, tale človek trdo dela in nam je kupil vse, kar imamo.« In najmlajši mu je nedolžno zašepetal: »Daj, reci mu, naj nam kupi očka!«.

Ta zgodba nam zelo natančno prikaže, kako hudi so lahko problemi v družinah. V družini morajo biti enakopravni odnosi, ne glede na starost, spol ali dohodek.

2.7. Temeljne pravice otrok v družini

Pravice in dolžnosti v družini / načrtovanje v družini

STARŠI:

- medsebojna pomoč
- pravica do dela
- skupna vzgoja otrok
- pravica do mnenja
- pravica do spoštovanja
- pravica do prostega časa
- pravica do prostosti

OTROCI:

- pravica do učenja
- pravica do svobode
- pravica do igre
- pravica do prostega časa
- pravica do ustrezne hrane
- pravica do življenja
- pravica do pomoči
- pravica do zabave

Človekove pravice in pravice otrok varujeta *konvencija o otrokovih pravicah* in *deklaracija o človeških pravicah*. Vsakdo ima pravico do lastnine in premoženja. Pravica do življenja in zasebnosti je na temeljih pravic sedanje družbe.

2.8. Pravica do zasebnosti

Pravica do zasebnosti pomeni, da ima vsak človek določene stvari samo zase.

Primer:

- ne smemo brati osebni dnevnik od drugega, če nam tega ne dovoli,
- ne smemo odpirati in prebirati pisem od drugega,
- imamo pravico do zasebnosti v intimnih prostorih,...

Tudi to pravico varuje deklaracija o človekovih pravicah.

2.9. Povezanost družine z družbo

Družina je osnovna celica družbe. Nekoč je bil pomen družine še bistveno večji, saj skoraj da ni bilo osebne lastnine posameznih družinskih članov. Celo davčne obveznosti do družbe so bile vezane na družino.

3. Moje razmišljanje o lastni družini

Naši odnosi v družini so zelo dobri. Vsi se med sabo razumemo, si pomagamo in drug drugemu nudimo pomoč. Stanujemo v novi hiši, v katero smo se naselili pred dvema letoma. Pred tem pa smo stanovali pri maminih starših. Moja starša sta zelo skrbna in dobra. Mami je ime Marija, očetu pa Bojan. Naša družina je jedrna družina. V njej stanujemo: jaz, mama, oče in sestra Lara. Imamo enakopravne odnose.

Viri in literatura:

Učbenik za 7.a državljanska vzgoja in etika, 2000

Revija Naša družina, 2000

Vajino skupno življenje, Zveza prijateljev mladine Slovenije, 1989

Zgodbe za pogovor, Božo Rustja, 2002

Internet